

Arrest

nr. 128 354 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 houdende weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster bood zich op 3 april 2012 aan bij de diensten van de stad Oostende met verzoek om haar in te schrijven (bijlage 41bis).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 oktober 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 3 december 2012 ingetrokken. Naar aanleiding van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster

hiertegen had ingesteld, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest van 14 februari 2013 de afstand van het geding vastgesteld (RvV 14 februari 2013, nr. 97 140).

1.3. Op 28 januari 2013 werd aan verzoekster een bewijs van ontvangst afgeleverd van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf als begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie die een machtiging tot verblijf aanvraagt met het oog op het uitoefenen van een activiteit als werknemer (bijlage 41bis).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 mei 2013 een beslissing om aan verzoekster een machtiging tot verblijf (A-kaart) te verstrekken, geldig tot 30 maart 2014.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 februari 2014 een beslissing houdende weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“U.(...), G.(...) I.(...)

Geboren op (...) te (...)

Nationaliteit: Nigeria

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 30.03.2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde U.(...), G.(...) geboren te (...) op (...), onderdaan van Nigeria, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9§2/9 bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB375003) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 08.05.2013 werden opgenomen:

‘een geldige arbeidskaart B+ op basis van deze activiteiten beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat betrokkene (en zijn gezinsleden) ten laste vallen van de Belgische Staat (aan te tonen aan de hand van geldige arbeidsovereenkomst, loonfiches en recent attest OCMW)’

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstrekt sinds 28.02.2014. Bovendien legt bovendien geen recente loonfiches en geen geldige arbeidsovereenkomst over. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Betrokkene legt eveneens recent attest over dd. 13.02.2014 van het sociaal huis Oostende waaruit blijkt dat betrokkene steun heeft getrokken voor de periode van 01.01.2014 tot 31.01.2014 ten bedrage van 1089.82 euro. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

‘(...)’

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Zoals reeds in de feiten uiteengezet was verzoekende partij zwanger en ging zij in zwangerschapsverlof.

Verzoekende partij kreeg in die periode ocmw steun, aangezien zij vier kinderen dient te onderhouden en een echtgenoot die niet kan werken.

Verzoekende partij was dus steeds in de veronderstelling dat zij zwangerschapsverlof kon nemen om daarna de draad terug op te nemen.

Zij is wel op heden actief op zoek naar werk.

Verzoekende partij wenst dan ook in de zin te argumenteren. Zij had immers voltijds werk en een arbeidscontract van onbepaalde duur, maar omwille van de korte steun door het OCMW voor haar zwangerschap komt nu alles tot een einde.

Verzoekende partij bevindt zich thans dan ook in een situatie van overmacht.

II. 1.4. Verder houdt de thans bestreden beslissing tevens een schending van artikel 8 EVRM in.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.1.5. Uit de thans bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij was immers hoogzwanger en kon dan ook niet werken. Het OCMW bood in die periode steun aan, aangezien zij op de hoogte waren van de prangende humanitaire situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Naderhand bleek dat verzoekende partij de OCMW steun nooit had mogen aanvaarden, maar verzoekende partij wist niet dat deze korte periode van steun dergelijke gevolgen zou hebben. Verzoekende partij stond immers wel in voor vier kinderen en echtgenoot om te onderhouden. De echtgenoot van verzoekende partij, O.(...) C.(...) A.(...), mocht immers niet werken zonder arbeidskaart B en was nog op zoek naar een werkgever dat deze voor hem kon en wou aanvragen.

Omwille van de beslissing tot weigering van verlenging tijdelijk verblijf, wordt thans het verblijf van de echtgenoot van verzoekende partij ingetrokken en dat van hun vier kinderen, waarvan één de Ierse nationaliteit heeft.

Verwerende partij is geenszins nagegaan waar verzoekende partij elders haar familieleven kan uitbouwen. Vooreerst kunnen de Nigeriaanse ouders enkel naar Ierland met een visum. Dat visum kan slechts aangevraagd worden bij de Ierse ambassade in Brussel vanuit een legaal verblijf in België van meer dan drie maanden (Cf. Stuk 3).

Een gezinsleven in Nigeria is tevens uitgesloten. Immers er kan niet verwacht worden dat een EU-kind het grondgebied van de Europese Unie verlaat. Aangezien het kindje van verzoekende partij de Ierse nationaliteit heeft, kan toepassing gemaakt worden van de leer uit het ZAMBRANO arrest van Het Europees Hof van Justitie d.d. 8 maart 2011.

Volgens het Hof zal een situatie –quod in casu- er toe leiden dat minderjarige kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. En dat is een inbreuk op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven).

Verwerende partij is op geen enkel moment nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie.

Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt.

Verzoekende partij heeft tevens een zeer hechte band met België daar zij hier tewerkgesteld was, een kind gebaard heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, ...

II.1.6. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en met artikel 8 EVRM.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters machtiging tot verblijf die geldig was tot 30 maart 2014 niet kan worden verlengd omdat zij niet voldoet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden.

3.6. Blijkens het administratief dossier stonden de voorwaarden die gekoppeld waren aan de verlenging van het voorlopig verblijf vermeld in de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 mei 2013 waarbij aan verzoekster een A-kaart werd afgeleverd (zie punt 1.4): *“een geldige arbeidskaart B+ op basis van deze activiteiten beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat betrokkene (en zijn gezinsleden) ten laste vallen van de Belgische Staat (aan te tonen aan de hand van geldige arbeidsovereenkomst, loonfiches en recent attest OCMW)”*. Uit het administratief dossier blijkt verzoekster zich op 17 februari 2014 aanbood bij de diensten van de stad Oostende en volgende documenten neerlegde:

- *Attest van het Sociaal Huis van Oostende dat in januari 2014 een leefloonequivalente uitkering werd betaald aan verzoekster en haar partner*
- *Uittreksel uit het strafregister*
- *Loonfiches van de maanden april, mei en juni 2013*
- *Dagcontracten en loonfiches die betrekking hebben op enkele dagen van januari en februari 2014*

3.7. In zijn beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat de arbeidskaart van verzoekster verstrekt op 28 februari 2014 en dat zij geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. Tevens stipt de gemachtigde aan dat verzoekster geen recente loonfiches en geldige arbeidsovereenkomst overlegt. In haar middel betwist noch weerlegt verzoekster voormelde concrete vaststellingen, waardoor op goede gronden werd geconcludeerd dat zij niet voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan de verlenging van haar voorlopig verblijf.

3.8. Verzoekster wijst in haar middel op haar zwangerschap waardoor zij zich in een situatie van overmacht bevond en derhalve OCMW-steun kreeg. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad echter vast dat de informatie met betrekking tot de zwangerschap van verzoekster nooit ter kennis werd gebracht aan de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat zij deze laatste geen onzorgvuldigheid kan verwijten door hiermee geen rekening te houden. Ook aan haar verzoekschrift voegt verzoekster geen enkel attest toe dat een eventuele zwangerschap bevestigt, zodat het ganse betoog van verzoekster op blote beweringen berust. De affirmatie van verzoekster dat zij thans wel actief op zoek is naar werk doet evenmin afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

3.9. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bewering van verzoekster dat het gezin uit elkaar zou worden getrokken geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing die enkel betrekking heeft op de weigering van het tijdelijk verblijf. De verwijdering van het grondgebied van hetzij de verzoekende partij, hetzij haar kind is derhalve niet aan de orde zodat op wettige wijze kan worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). De eventuele verwijdering van haar kind waarvan verzoekster beweert dat het de Ierse nationaliteit heeft, vloeit geenszins voort uit de beslissing waarbij de verlenging van de A-kaart van verzoekster wordt geweigerd. De informatie die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt over de formaliteiten om bij de Ierse ambassade een visum te bekomen (Verzoekschrift, bijlage 3), heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing.

3.10. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijk en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden of dat de beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot haar motieven. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN